

Fotó: Mohácsi Klaudia

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás:

Bicske, Kossuth tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, 13.00–16.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája:

Bicske, Szent István út 1.

Páros héten: szerda, 16.00–18.00

Páratlan héten: csütörtök, 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás:

Tel.: 22/594-036

Hétfő: 8.00–16.00

Szerda: 8.00–16.00

Péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák:

Tel.: 22/594-036

Hétfőn 8 órától,

előzetes időpontfoglalás alapján, amíg van érdeklődő.

Orvosi rendelő, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/876-8145

Hétfő: 9.00–12.00,

kedd, szerda és csütörtök: 13.00–16.00

(szerdán 9 és 11 óra között tanácsadás),

péntek: 8.00–12.00

Gyógyszertár, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 22/252-550

Az orvosi rendelő rendelési idejében tart nyitva.

Fogászat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 22/353-250 (dr. Hargitai László)

Szerdán 11 és 16 óra között (előjegyzés alapján)

Gyermekorvos, Tamássy–Margalit-kúria:

Fő u. 68., tel.: 20/395-5555 (dr. Varga László)

Kedd: bejelentkezés 12 és 15 óra között,

rendelés 13 és 15 óra között

Csütörtök: bejelentkezés 13 és 15 óra között,

rendelés 14 és 16 óra között

Orvosi ügyelet:

Az orvosi ügyeket a bicskei központi ügyelet látja el.

Tel.: 70/370-3104 és a 104-es központi hívószám

Hétköznap délután 4 órától másnap reggel 8-ig,

hétfőjét és ünnepnapokat megelőző utolsó munkanap

16 órától az azt követő első munkanap 8 óráig.

Védőnői szolgálat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/970-8517 (Makai Kinga védőnő)

Tanácsadás szerdánként 9 és 13 óra között

(előzetes bejelentkezés minden esetben szükséges)

Faluház:

Tel.: 22/594-368, Szarvas Józsefné: 70/450-8704

Posta:

Fő utca 73., tel.: 22/594-049

Hétfőtől péntekig 8-tól 16 óráig

Könyvtár:

Fő u. 68., tel.: 70/338 4814

Hétfőtől péntekig: 8.00–12.30, 13.30–16.00

Közzétett megbízott:

Fő u. 191., tel.: 20/526-8664 (Gáfor János)

Esély Gyermekjóléti Alapítvány:

Fő u. 68., tel.: 22/999-424, 70/450-8733

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta huszonegy oldalon, **800 példányban**. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző

Kiadja: Felcsút Község Önkormányzata

Hirdetésfelvétel: penztar@felcsut.hu

Kéziratleadás: 20/336-2680; hirlap@felcsut.hu

Terjesztési észrevételek: muszak@felcsut.hu

Felcsúti Hírlap

2021. május
X. évf., 5. szám (105.)

Mentés másként

Ötéves a Vál-völgyi Kisvasút

Különös sorsok nyomában

Mozaikok Simon Ákos családregényéből

KÉPRIPORT
Kacagók

Arcok, mozdulatok, pillanatok a Kastély Óvoda gyermeknapjából

„Ha nagy leszek, lesz egy Fekete-erdő-klinikám”

Látogatás a Hársfalevél Ápolási Intézetben

Címlapfotó:
Döme László Balázs

Felcsúti Hírlap

3 Művészi levélmunka Gazsi Máté fotója

4 Mentés másként

Ötéves a Vál-völgyi Kisvasút

Éppen öt éve indult útjára először a Felcsút és Alcsútdoboz határában zakatoló Vál-völgyi Kisvasút, amely amellett, hogy időről időre különleges programokkal várja a családokat, komoly értékmentő szolgálatot végez: Felcsút egykori romos állomásépületének helyreállításával, a hajdani Bicske–Székesfehérvár vasútvonal pusztulásra ítélt pályájának felújításával az utasok a '60-as, '70-es évek vasúti miliójébe „utazhatnak vissza”.

6 „Ha nagy leszek, lesz egy Fekete-erdő-klinikám” Látogatás a Hárstalevél Ápolási Intézetben

8 Különös sorsok nyomában

Mozaikok Simon Ákos családregejénél

Simon Ákos családjának története tele van megdöbbentő sorokkal, drámai élettörténetekkel. Ott van az I. világháború idején hadifogságba esett nagypapa, aki megszökött fogvatartói elől, hazatért, s később meg kellett élnie, hogy fiait ugyancsak háborúba küldik. A nagybácsi, akit a II. világháború idején ejtettek foglyul, majd hurcoltak el, és a másik, akit a csataterőről egy életen át hiába vártak haza. Simon Ákos édesapja súlyos áron ugyan, de „megúsza” a háborút. Öccsével együtt ő volt a helyi futballklub, a Felcsút SE egyik alapítója. Fia megörökölte a sport szeretetét, s amellett, hogy ő is játszott egyesületünkben, megyei bajnok tájfutó lett. Községünk egykori alpolgármestere „lapozgatta” nekünk családregejénét.

10 Kacagók

Arcok, mozdulatok, pillanatok a Kastély Óvoda gyermeknapjából

12 Mesesarok Harkálymentés

14 Csak együtt működhet

Víg Miklós és a „Miki-bolt” története

A „Miki-boltot” alighanem mindenki ismeri községünkben. Igazodási és találkozási pont ez a közért valamennyiünk számára, ahová bármikor beugorhatunk, ha szükségünk van valamire. Vezetője, Víg Miklós vakmerő fiatalként álmódott egy nagyot, repülőgép-műszerészből vállalkozó lett, több mint harmincöt év telt már el azóta, hogy elkezdte működtetni Felcsúton a kisböltöt. Korántsem a profit a célja, inkább az, hogy valami többet, valami mást kínáljon, mint a multik: egy jó szót, kedvességet – s persze azt, hogy ott legyen, amikor valakinek hirtelen eszébe jut valami... Boltjának alapításáról, küldetéséről, küzdelmeiről beszélgettünk.

16 Közlemény

17 A játék erejével

A Puskás Akadémia FC játékosai valóra váltották egy beteg gyermek álmát

18 Kert

Muskáti Felcsúton – a kezdetektől napjainkig

19 Konyha

Tofurántotta

20 Harangszó

Elveszett és megtaláltatott

22 Mozaik

6

8

14

Művészi levélmunka

Gazsi Máté fotója

Könyvtárunk fotópályázatot hirdetett a föld napja alkalmából. A pályázatra mindazok jelentkezését várták, akik képesek voltak észrevenni és megörökíteni teremtett világunk bennünket körülvevő csodáit. Többek között virágzó gyümölcsfák, beporzó rovarok és káprázatos naplementék szerepeltek a pályázatra beküldött, egytől egyig Felcsúton és környéken készült képeken, amelyek között a legjobbnak járó elismerést a lapunkban korábban bemutatott ifjú fotóművész, a Vál-völgyi Fiatalokért Alapítvány ösztöndíjasa, Gazsi Máté „Ez ma a második levelem” című alkotása érdemelte ki.

Ötéves a Vál-völgyi Kisvasút Mentés másként

Éppen öt éve indult útjára először a Felcsút és Alcsútdoboz határában zakatoló Vál-völgyi Kisvasút, amely amelle, hogy időről időre különleges programokkal várja a családokat, komoly értékmentő szolgálatot végez: Felcsút egykori romos állomás-épületének helyreállításával, a hajdani Bicske–Székesfehérvár vasútvonal pusztulásra ítélt pályájának felújításával az utasok a '60-as, '70-es évek vasúti miliójébe „utazhatnak vissza”.

Nagy Enikő
Fotó: Varga Ildikó

Számokban

5,7 kilométer pályahossz

760 milliméter nyomtávolság

80 perc menetidő

6450 vágányméter

15 000 sínméter

20 000 alépítményi korona

6200 köbméter vasúti zúzott kő

4000 méter földárk

74 méter hosszú szerelvény

5 év alatt 64.336 megtett kilométer, 6510 boldog gyermek, 10.000 csokoládé

Menetrend: valvolgyikisvasut.hu

2016. április 30-án tette meg első útját a Vál-völgyi Kisvasút. Hazánk kétségkívül egyik legszebb keskeny nyomközű vasútja közel hat kilométer hosszúságú, zúzottkő-ágyazatú, vasbeton aljakkal ellátott, nagy teherbírású pályáján öt éve közlekedik menetrend szerint a Vál völgyében, életre keltve a '60-as és a '70-es évek kisvasúti vonalainak világát. Az évtizedek óta a sorsára hagyott, gazzal jócskán benőtt, leromlott állapotú, 760 milliméteres nyomtávolságú pályát – amely az 1890-es években épült, főként teherszállításra használt Bicske–Székesfehérvár vasút mellékvonala volt – felújították. Szolgálatba állt a 74 méter hosszúságú szerelvény, a két, 200 lóerős, hidraulikus erőátvitelű, sík pályán 50 km/h-s sebességre képes Mk48 sorozatú dízelmozdony, illetve az öt darab Bax sorozatú, jellegzetes olajzöld színű személykocsi – csaknem az eredeti állapotában helyreállítva (a különleges példányok az országban már csupán itt, Felcsúton láthatók). Forgalomba helyezésükkel együtt kapott új, ugyancsak a régi vasúti időköt idéző külsőt Felcsút egykori, az enyészettől épphogy csak megmentett első osztályú állomásépülete, amely ma jegypénztárként és vendégházként szolgál – kávézójába a vonat mintegy nyolcvan perces menetidejének állomások közötti 15-20 perces pihenőidejében bármikor betérhetünk egy kis frissítőre.

A Puskás Akadémia és az Alcsúti Arborétum között közlekedő Kisvasút központi megállóhelye, Felcsút vasútállomás ad helyet a vonatok tárolására szolgáló csarnoknak és a karbantartásuk helyszínének épült műhelynek is. A szerelvény útja a természetben vezet. Az egyik végpontja az erdőséli Puskás Akadémia megálló, néhány perces sétára a Pancho Arénától. A Puskás Akadémia-körút során bejárhatjuk a világ egyik legszebb futballkomplexumát, megtekintve a névadó, Puskás Ferenc és az Arany-csapat ereklyéit, amelle, hogy a Puskás Akadémia FC mérkőzéseire is kilátogathatunk. Zakatolásunk során a Váli-víz mellett haladva innen érkezünk meg a központi Felcsút vasútállomásra, ahonnan mesebeli erdőn át visz az út az Alcsúti Arborétum végállomásra. Szintén pár perces sétával máris az ország legeredetibb és legrégebbi, negyven hektáros angolparkjában, a legértékesebb élőfagyűjteménnyel rendelkező arborétumban találhatjuk magunkat, amelynek alapját József nádor egykori kastélyának kertje képezi – különjárárral érkezhünk akár a hóvirágünnepre vagy éppen a szentjánosbogár-rajzásra is. Az arborétum mellett, a Csaplári-erdő fái között búvik meg az Alcsútdoboz Kalandpark is, amelynek ügyességi pályáin akár próbára is tehetjük magunkat.

A Vál-völgyi Kisvasút programjai között rendre a Mikulásvonat és a húsvéti tojáskereső zakatolás a legnépszerűbb. Szent Miklós ünnepén fények díszítik a mozdonyt és a vagonokat, s Felcsút megállóhelyen számos program várja a mikulásozókat. Húsvétkor klasszikus játékkal készülnek a gyerekeknek, akik az összegyűjtött hímeseikért cserébe ajándékokra is szert tehetnek. A járványhelyzet miatt az elmúlt évben elmaradtak a Kisvasút programjai, ám amint lehetővé válik, újra útjára indul hazánk egyik legkülönlegesebb szerelvénye, amely mindössze öt „életéve” alatt közel 65 ezer kilométert tett már meg, s programjain több mint 6500 gyermeket neveltetett meg.

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs

„Ha nagy leszek, lesz egy Fekete-erdő-klinikám” Látogatás a Hársfalevél Ápolási Intézetben

Alcsútdoboz határában járunk, kinn a természetben. Itt épült fel tizenkét éve a Hársfalevél Ápolási Intézet, amely rendkívül nehéz, ugyanakkor nagyon is szép szolgálatot vállalt magára. Olyan súlyos betegségben szenvedők – többek között éber kómások, gépi lélegeztetést igénylő bénult betegek, neurológiai immunbetegek, utolsó stádiumos onkológiai betegek, demenciával küzdők és tartósan fekvőbeteg idősek – élnek a falai között, akikről a családjuk már nem tud gondoskodni, s akiket az egészségügy is csak részben képes ellátni. Az ápolóotthon – az idősek hagyományos ellátásán túl – hazánkban egyedülálló módon számukra biztosít átmeneti vagy akár nemritkán életük végéig tartó speciális szakápolást és szeretettel gondoskodást. Egy hatalmas hársfa árnyékában nyílik az ajtó, s az intézmény vezetője, Molnárné László Gabriella fogad, aki a nyolcvanas évek tévés sorozatának ihletésében már kislánként elhatározta: egyszer lesz egy saját Fekete-erdei klinikája.

– A kezdetek kezdetén idősek otthonának épült az ápolási intézet, ám mivel a szívem-lelkem a speciális ápolási igényű betegek ellátása, idővel ez is a profilunk része lett. Az elmúlt alig több mint egy évtized alatt számos olyan beteget láttunk el, akit voltaképpen senki nem vállalt, s aki néhány hónapos kórházi tartózkodás után alighanem hazakerült volna, netán a megfelelő szakápolás hiánya miatt idő előtt meghalt volna. Többben azok közül, akikről máshol lemondtak, nálunk felébredtek a kómából, hárman ma már teljes önállóságra képesek, a többiek maradványtünetekkel ugyan, de élnek, s ki tudják fejteni magukat. Vannak sikertörténeteink többek között az ALS (amiotrófiás laterálszklerózis) betegségben szenvedők ellátásában is, amelyet jelentős pluszfeladatként vállaltunk. Esetükben először csak a kisebb mozgásokért felelős izmok, majd az egyre jelentősebb funkciókat ellátó izomcsoportok bénulnak le, s a beteg ágyhoz kötötté válik, lélegeztetésre, táplálásra szorul. Volt olyan betegünk, akit 14 hónapon át gépi lélegeztetéssel tartottunk életben, ám csodával határos módon egy általam szerkesztett program segítségével megtanult írni-olvasni, annyira, hogy verseket kezdett írni. Ő volt a szívemhez legközelebb álló ALS-es beteg, aki mindenkinek példa lehet, hogy így is lehet ezzel a borzalmas betegséggel élni. A betegeink legtöbbje számára ez az otthon jelenti földi életük utolsó állomását, éppen ezért próbáljuk a mindennapjaikat megszépíteni, könnyebbé, jobbá tenni, hogy a hátralévő időt megnyugvásban tudják eltölteni.

Úgy hiszem, ezt a szolgálatot kizárólag valódi hivatástudatból vállalhatja az ember. Honnan kaptad az elhívást, hogy a legkiszolgáltatottabbak, a leginkább szenvedők felé fordulj?

– Igazából ez a történet a gyermekkoromig nyúlik vissza. A nyolcvanas évek televíziós filmsorozatait, a Kórház a város szélén és A klinika című sorozatokat nézve kislánként teljesen beleszerettem a kórházi világba, s később az egészségügyet választottam hivatásom terepeként. Különböző kórházi osztályokon kezdtem a pályámat, s az ott tapasztalt ápolási problémák indítottak arra, hogy tegyek valamit: hogy azt láttam, a nehezen ápolható betegekkel igazán senki sem tud mit kezdeni, hogy ők megfelelő ellátás hiányában meghalnak, vagy ha hazakerülnek, a család élete tönkremegy, hiszen a beteg gondozása a nap 24 óráját leköti. Mindig azt mondtam, már gyer-

mekként is, hogy ha nagy leszek, lesz egy Fekete-erdő-klinikám, ahol majd magam gondoskodom ezekről a betegekről. A nagyszüleim neveltek fel, s a nagymamám az álmaimon mindig jókat nevelt. Ám képtelen voltam elszakadni ezektől az álmoktól. A kórházi ágyak mellől folyamatosan ötleteltem, hogy mit hogyan lehetne és kellene, s egyszer egy nagy tudású ember javaslatára beadtam az ötleteimet egy pályázatra, ekkor jött a nagy meglepetés: felajánlást kaptam, amelynek hála megkezdődhetett a klinikám megépítése. Akkor mindenki próbált lebeszélni, hogy belevágjak ebbe a vállalkozásba. Azt mondták: egy olyan súlyos hallássérült lány, mint én, kisgyermekkel, korántsem jó anyagi körülményekkel... nem fog menni, bele fogok bukni. Ám nem adtam fel, s mostanra nemhogy működik a klinika, de sikerült a megépítésére felajánlott összeg teljes egészét visszafizetnem. 2009 óta családi vállalkozásként működik az ápolási intézet, a férjem főként az építésnél segédkezett, a ház műszaki tervezése, kivitelezése az ő keze munkája. Időközben a fiam is felnőtt, 16 éves kora óta folyamatosan segít nekem, s most, 21 évesen ő a stratégiai vezetőnk, az én jobbkezem. Ketten vezetjük az intézményt, a férjem pedig továbbra is a műszaki hátteret biztosítja. Kezdetben két szárnyunk működött, de idővel egy újabbat is fel kellett húznunk. Nem hirdetjük magunkat, arra már nem telik a költségvetésünkből, mégis ránk találnak a betegek, s egyre több kórház keres bennünket szerte az országból. Jelenleg hatvan beteget látunk el, nem állami támogatásból működünk, mindent a magunk erejéből teremtünk elő, s folyamatosan újítunk, bővítünk. Mészáros Lőrinc adományának köszönhetően sikerült túlélünk a Covidot is, hónapokig nem vehettünk fel új betegeket, s a működésünk veszélybe került. Csak a támogatásnak köszönhetően maradtunk talpon – nagyon hálásak vagyunk érte!

Számodra mindennapos a halál tapasztalata, holott a társadalomban a halál még mindig tabutéma. Hogyan lehet egészségesen viszonyulni az elmúláshoz, különösen itt, ahol az embernek nap mint nap szembesülnie kell vele?

– Napjainkban a szülők igyekeznek megóvni a gyerekeket a halállal találkozástól, nem viszik őket el a temetésre, nem is beszélnek róla. Mivel a nagyszüleim neveltek fel, s a kortársaik közül rendszeresen elveszítettünk valakit, a halál tapasztalata az életem részévé vált. Az én szemléletem ezért kicsit más. Megtanultam az élet természetes velejárójaként kezelni a halált, megtanultam elfogadni, hogy az, aki egyszer a világra jön, el is fog menni innen. Persze mindig megsiratom a hozzám közel álló betegeket, akik elmennek, de aztán erőt merítek a még itt lévőkből és az újonnan érkezőkből. A haldoklók gyakran kérdezik: miért nem halnak már meg, miért kell ennyit szenvedniük. Elmondom nekik, hogy meghalni nem könnyű, sőt, nehéz. Meglehet, a mennyországban is várólista van. S azt is elmondom, hogy Isten nem akarja, hogy szenvedjen az ember, hanem a betegség az, ami a szenvedést okozza, amivel fel kell vennünk a harcot. Nálunk nincs mellébeszélés. Nem mondjuk a haldoklónak, hogy meg fog gyógyulni, nem fog meghalni. Inkább próbáljuk a halál elkerülhetetlen valóságát elfogadhatóvá tenni, méltósággal kezelni. Mindenkinek megadjuk azt az alapvető jogot, hogy szeretetközösségekben távozhasson el. Az a legnagyobb visszajelzés számunkra, amikor egy beteg azt mondja: „Angyalom!” vagy „Leányom!” Az a szeretet és hála, amit a betegek sugároznak, átlendít minden nehézségen ebben a lelkileg megterhelő küldetésben. Hálás vagyok a munkatársaimnak, akik kitartanak a betegek ellátásában, mert egyáltalán nem könnyű munkaerőt találni, aki szívvel-lélekkel tudja ezt csinálni. Aki mellettük még erőt ad a szolgálatban, az a fiam: nagyobb megerősítés nem is kell, mint az, hogy Kristóf szeretné ezt az egészet továbbvinni, s úgy érzi, ebben tudja a jövőjét elképzelni. Nagyon büszke vagyok rá, hogy fiatal kora ellenére tudja ezt a kemény feladatot vállalni. Igazán boldog vagyok hát a hivatásomban.

Simon Ákos családjának története tele van megrázkéztető sorsokkal, drámai élettörténetekkel. Ott van az I. világháború idején hadifogságba esett nagypapa, aki megszületett fogvatartói előtt, hazatért, s akinek később meg kellett élnie, hogy fiait ugyan csak háborúba küldik. A nagybácsi, akit a II. világháború idején ejtettek foglyul, majd hurcoltak el, és a másik, akit a csatatérről egy életen át hiába vártak haza. Simon Ákos édesapja súlyos áron ugyan, de „megúszta” a háborút. Öccsével együtt ő volt a helyi futballklub, a Felcsút SE egyik alapítója. Fia megörökölte a sport szeretetét, s amellyel, hogy ő is játszott egyesületünkben, megyei bajnok tájfutó lett – az egyik versenyen, csak hogy fel ne adja, a Nemzet Sportolója, Monspart Sarolta biztatta. Községünk egykori alpolgármestere „lapozgatta” nekünk családregejénét.

Különös sorsok nyomában

Mozaikok Simon Ákos családregejéből

Simon Károly Felcsúton született 1880-ban, kezdetől fogva mezőgazdasággal foglalkozik 40 éve, 24 év óta 46 katasztrális hold saját és ugyanannyi bérelt földön önállóan gazdálkodik. Családja már 200 éve lakik a községben. A képviselőtestületnek 20 éve választott tagja, a református egyházközség gondnoka, a Hangya szövetkezet igazgatósági tagja. A háborúban orosz harctéren küzdött, 1915-ben fogságba esett, 1918-ban jött haza – írja Fejér vármegye általános ismertetője és címtára 1932-ben. A Felcsútról szóló fejezetben, a betűsoros címtár névjegyei, a falu egykori legmeghatározóbb alakjai, a földbirtokosok között ott szerepel Simon Ákos nagypapa is; az unoka büszkén mutatja, s közben mesélni kezdi felmenői történetét. „A Simon család az 1700-as évek elején telepedett le Felcsúton, azóta élünk itt, anyai ágon pedig Alcsúthoz kötődünk, anyai nagypapám, Németh Károly története nem kevésbé érdekes, ő volt a csendőrpáncsnok a községben – mondja Simon Ákos. – Apai nagypapám, Simon Károly megélte az I. és a II. világháborút, az '56-os forradalmat és szabadságharcot, valamint a Holdra szállást is. Mindezek meghatározó tapasztalatok voltak az életében. (Egyébként apja, Simon József, majd bátyja, Simon Endre volt Felcsút bírója egészen a II. világháború végéig.) Mivel nagymamám már nem látott, gyermekkoromban nap mint nap felolvastam neki és a nagypapámnak a Népszabadságot az elsőtől az utolsó betűig, közben sokat beszélgettünk. Olyankor nagypapám mesélt a háborúról is. Egyike volt ő annak a száz felcsúti katonának, aki részt vett az I. világháborúban. Ekkor esett fogságba, a Vlagyivosztoktól mintegy száz kilométerre, Nikolszk Usszurijszknál lévő táborba hurcolták, ott tartották fogva őt és a társait, akik közül sokan beletörődtek a sorsukba, s nem is remélték, hogy egyszer még hazatérnek, a nagypapám azonban folya-

matosan azon törte a fejét, hogyan léphetne meg. Nem is tévovázott, amikor lehetősége adódott, egy fogolytársával együtt megszökött. Hol egy vonatra felkapaszkodva, hol egy muzsik szekerére kéredzkedve, de eljutottak egészen Prágáig, ahol aztán elfogták őket, ám csodával határos módon valahogy mégis hazakerültek, nem volt hát hiábavaló az a sok hányódás. Kisfiuként számomra a legérdekesebb háborús meséje az volt, amikor azt mondta, két hold volt az égen. Beszél összevissza a nagypapa! – gondoltam, ám évekkel később tudtam meg, hogy valóban létezik ez a jelenség a Japán-tenger és az Amur vidékén. Arról is csak felnőttként szereztem tudomást, hogy az a legendája is igaz volt, miszerint akkoriban a Bajkál-tó jégpáncélján át vezetett a transzszibériai vasút útja. Itt a vagonokat lóval vontatták. Az öreg nem lódított tehát!”

Simon Károly négy gyermek édesapja volt, egy lánya mellett három fia született. „Az elsőszülött, József 1910-ben jött világra, a Ludovikán tanult, tiszt lett, századosként részt vett a II. világháborúban, ám 1945-ben, a Kárpátokban a Vörös Hadsereg fogságába esett, s őt is elhurcolták a Szovjetunióba – meséli Ákos. – Apja számára keserűség volt, hogy fiának is meg kellett élnie a hadifogságot, még ha Jóska bácsi 1947-ben szabadult is. Azt pedig, hogy a másik fia, László honvédként 1943 decemberében a Donnán, Kocsatovkánál odaveszett a háborúban, sohasem tudta feldolgozni. Mindig élt benne a remény, hogy fia egyszer talán mégiscsak hazatér. Apám, Károly a Felcsút SE egyik alapító játékosaként a futballnak köszönhetően menekült meg a fronttól, pontosabban azért, mert egy esős, havas mérkőzés során súlyos szívizomgyulladását kapott, így őt nem sorozták be. Írnokként, majd jegyzőként szolgálta a térséget. A háborút követően azonban az egész család kulákként került, elvették szin-

Nagy Enikő
Fotó: Barbara Gabriella

te mindenünket. Nem segítette a helyzetünket a reformátusságunk sem, az, hogy mindig tartottuk a hitet.” Ákos a felcsúti általános iskolai éveket követően a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában kezdte meg középiskolai tanulmányait – életének meghatározói évei voltak azok, amelyeket az Észak-Alföldön töltött. „Jó szívvel gondolok a gimnáziumra és a kollégiumra, pedig igencsak elszontyolodtam, amikor annak idején a bátyám otthagytott engem. Olyan volt minden, ahogy Móricz Zsigmond leírja a Légy jó mindhalálig című regényében. Az 1968-as felújításig úgy éreztem magam, mint a főhős, Nyilas Misi, ugyanakkor valóságos csoda volt ott lenni – emlékszik vissza. – Apám nyomdokaiba lépve Felcsúton kezdtem el focizni, Debrecenben is játszottam, ám ott megismerkedtem egy másik sporttal: tájékoztatósi futó lettem, s a DVSC-hez igazoltam. Edzéseken sokszor körbefutottam a Nagyerdőt, az volt a bemelegítés. Többszörös megyei bajnok és ifjúsági válogatott lettem. Jól emlékszem az egyik legnagyobb kihívást jelentő versenyemre, az országos éjszakai bajnokságra a Mátrában, amelyet már épp fel akartam adni, amikor az egyik pontőr, Monspart Sarolta arra biztatózott, ne tegyem, hiszen mások eddig a pontig se nagyon jutottak el. Végül országos hatodik lettem” – meséli büszkén, miközben egykori Népsport-cikkek és tájfutótérképek kerülnek elő a családi archívumból. Ákos a gimnáziumot követően a Pollack Mihály Műszaki Főiskola vízellátás, csatornázás, víz- és szennyvíztisztítás szakán folytatta tanulmányait, miközben a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalatnál kezdett dolgozni. Később földmérői minősítést is szerzett az eddigiek mellé. Ám ezek az évek azért is emlékeztetések számára, mert ekkoriban ismerte meg a feleségét, aki gyógypedagógusként, logopédusként szolgálta közösségünket egészen a nyugdíjazásáig, s két gyermekükkel férje mellett állt a különleges küldetések során is, merthogy Ákos csaknem az egész világot bejárta az FTV, majd a veszprémi építőanyaggyártó, a Lasselsberger–Knauf munkatársaként. Innen ment aztán nyugdíjba 2017-ben. Testvéreinek életútja ugyancsak kalandosra sikeredett, s valahogy mind a földhöz és a vízhez kötődik: nővére az ELTE földrajztanszékén dolgozott nyugdíjazásáig, bátyja pedig tengerészként, hosszújratú kapitányként szelte át földünk tengereit és óceánjait.

Kacagók

Arcok, mozdulatok, pillanatok
a Kastély Óvoda
gyermeknapjából

Nagy Enikő

Fotó: Döme László Balázs

„*H*idd el, hogy gyermek volt minden óriás, és úgy játszott, mint más. Gyermek volt, egy kis óvodás, és ugyanúgy sírt, mint más” – Judit és a Zenemanók slágere szólt a hangszórókból a Kastély Óvoda gyermeknapján, amikor is – a dalszöveggel ellentétben – sírás nemigen volt, kacagás viszont annál inkább. Az óvó nénik kreativitásából az udvaron számos ügyességi játék várt a gyerekekre, akik ezúttal sem mulasztották el magukra öltetni a nemrégiben kapott Puskás-mezeket, sőt, alig várták a lehetőséget, hogy újból felvegyék őket. Míg az egyik állomáson hulahoppkarikákból formálódott ugróiskola, addig a másikon sorversenyen dőlt el, melyik csapat a leggyorsabb és a legügyesebb. Emitt célba dobást, amott pedig – ha már a mezeknek hála képzeletbeli focistákká lettek – kapura lövést gyakorolhattak a gyerekek, akik miután a nagy sürgés-forgásban kellőképpen elfáradtak, a Mesevárban belekezdték egy kis gyümölcs-lakmározásba.

Harkálymentés

*I*rádom a cseresznyét. A nagyszemű, piros, ropogós cseresznyét. A probléma az, hogy a seregélyek is szeretik. Hamar észreveszik, ha érni kezd, és csapatostul szállják meg a fát. Megdézsmálják, belecsípnek, de nem eszik meg, hanem rögtön másikat után néznek. Pazarlás, amit művelnek. Ráadásul állandóan veszekednek, és nagyon hangosak is. Apa ezért kitalálta, hogy vegyünk madárhálót. Úgy is lett. Elmentünk a legközelebbi boltig, s miután hazaértünk a szerzeményünkkel, apa fogta a hálót, és egyenesen a cseresznyefához vitte. Van egy kétágú létránk, mi csak kettes létrának hívjuk, apa visszament érte a kamrához, ott van a helye. Ez a létra nagyon praktikus, mert nem kell nekitámasztani semminek, csak szét kell nyitni a két ágát, és már föl is lehet rá mászni. A madárháló egy gurigában volt, apa próbálta széttekerni. Egyedül nem sikerült feltennie a fára, ezért anyát hívta segítségül. Ketten jobban boldogultak. A hálót a fa lombzata köré feszítették ki. Elég nehezen ment, mert a magasban kellett dolgozni, de végül sikerrel jártak. Így már értettem, hogyan védi meg a cseresznyémet a madárháló. Megakadályozza, hogy a madarak elérjék, s ne tudják előlem leszüretelni a gyümölcsöt. Tényleg így történt. A cseresznye szép piros volt, ropogós, és a madarak többé nem érték el. Ahogy hazaértem az iskolából, ledobtam a táskámat, és már mentem is a cseresznyefához. Nekem nem kell létra, én létra nélkül

is fel tudok mászni a fára. Gyakorlott famászó vagyok. Mindennap tele-
ettem magam a finom ropogós cseresznyével. Nagyon elégedett voltam.

Egyik alkalommal azonban, amikor újból meglátogattam a fát, már messziről madárszárnyak csattogását hallottam. Hogyan lehetséges ez? Hisz amióta madárhálónk van, a cseresznyefát nem látogatják. Futottam a fához. Már távolról észrevettem, hogy egy harkály vergődik a madárhálóban. Minél jobban akart szabadulni, annál jobban belegabalyodott. Egyszerűen nem bírta kimenekíteni magát. Futottam, ahogy a lábam bírta, és közben anyát hívtam. Anya nem tudta elképzelni, mi a baj. „Harkályt kell menteni!” – kiáltottam. Aztán sebtében elmondtam, mi is történt. „Hát persze, hogy megmentjük!” – nyugtatott meg anya. Futottunk a létráért. Ketten vittük. Hamar a cseresznyefához értünk. Gyorsan szétnyitottuk, és anya már mászott is fel az egyik oldalán, de nem tudott segíteni a harkálynak, a lába olyannyira belegabalyodott a madárhálóba. Én a házba futottam ollóért, anya pedig egy bőrkesztyűt keresett, hogy abban fogja meg a madarat. „A csőrével nagyot tud ütni, ráadásul most meg is van ijedve” – magyarázta. Anya ismét felmászott a létrára, kezében az ollóval. A madárhálóból gyorsan kivágott egy darabot. Ebben a darabban volt benne a harkály is. Aztán lejött a létráról a madárral együtt, majd rögtön elkezdte lefejtetni a hálót a lábáról. Én

persze segítettem, mert a szárnyaival nagyon verdesett. Anya nélkü-
lem csak nehezen boldogult volna. A harkály borzasztóan rémült volt. Szabadulni akart. Minden erejét összeszedte, és a csőrével kopácsol-
ni kezdett anya kezén. Nagyon erős csőre van ám! Anya azt mondta, hogy még így is fáj, hát még ha kesztyű se lenne rajta! Ám a madár lába még mindig nem volt szabad. „Szabadítsd ki, kérlek, anya!” – mondtam. De túlságosan beletekeredett abba a fránya hálóba. Teljesen összeszorította azt a kis lábcskáját. Anya alig tudta elválni a hálót, a madár közben folyamatosan kopácsolta a kezét a kőkemény csőrével. Végül mégis sikerült. Kiszabadítottuk a madarat. Abban a pillanatban már el is engedték. A harkályunk boldogan repült fel az udvar végében álló akácfára. Anya levette a kesztyűjét, és akkor lát-
tuk, hogy milyen nagyon felsértette a kezét a harkály csőre. Siettünk vissza a házba. Anya elővette a gyógyszeres dobozt, és kivette belőle a fertőtlenítőszeret. Segítettem megtisztítani a sebet, majd be is ragasz-
tottam anya sérült kezét. S boldog voltam, hogy sikerült megmenteni a harkály életét. Neki még dolga van, fel kell nevelnie az odúban lévő fiókáit. Alig vártam, hogy apa hazaérjen, és elmeséljem neki az újabb kalandunkat. Megbeszéltük, hogy a madárhálót leszereli. Talán még így is jut nekem a cseresznyéből.

*Írta: Feketéné Schneider Mária
Rajzolta: Csepeline Okszana*

Csak együtt működhet

Víg Miklós és a „Miki-bolt” története

A „Miki-boltot” alighanem mindenki ismeri községünkben. Igazodási és találkozási pont ez a közért valamennyiünk számára, ahová bármikor beugorhatunk, ha szükségünk van valamire. Vezetője, Víg Miklós vakmerő fiatalelként álmodott egy nagyot, repülőgép-műszerészből vállalkozó lett, több mint harmincöt év telt már el azóta, hogy elkezdte működtetni Felcsúton a kisboltot. Korántsem a profit a célja, inkább az, hogy valami többet, valami mást kínáljon, mint a multik: egy jó szót, kedvességet – s persze azt, hogy ott legyen, amikor valakinek hirtelen eszébe jut valami... Boltjának alapításáról, küldetéséről, küzdelmeiről beszélgettünk.

Nagy Enikő
Fotó: Barbara Gabriella

A hazai kistelepüléseken egyre kevesebb a kisbolt, mert egyre kevésbé éri már meg üzemeltetni őket, a nagyobb diszkontokkal és hipermarketekkel szemben egyre nehezebb felvenniük a versenyt. Sokan már nem helyben vásárolnak, a nagyobb üzleteket látogatják, így a kisebb települések boltjai csaknem halálra ítéltetnek. Ebben a „szélmalomharcban” próbál talpon maradni a felcsúti Miki-bolt is – hívjuk csak így, hiszen neve voltaképp nincs. „Az egyik hóbortom, hogy ki sem írom, hogy itt bolt működik, mert aki valóban nálunk szeretne vásárolni, az úgys betér hozzánk” – árulja el a kisbolt vezetője, Víg Miklós, aki több mint harmincöt éve kezdte el a felcsúti boltot üzemeltetni, s aki – talán emlékszünk – évtizedeken át volt községünk Mikulása. Szent Miklós felcsúti „utóda” annak idején nem akármilyen hivatást hagyott ott vállalkozása kedvéért. „Gyermekkori szerelem volt számomra a repülés, mindig jól tanultam, s repülőgép-műszerészként végeztem – mondja. – Később viszont mégsem a hivatásomat választottam, hanem a biztosabb megélhetés reményében vállalkozó lettem, és boltotni kezdtem. Idővel azt vettem észre, hogy benn ragadtam ebben az egészben. Bár sok a bosszúság, mindig rájövök, hogy szeretem.”

Miklós Bicskén él, Alcsútról származik, ám szíve szerint felcsútinak mondaná magát: „Meghatározó volt a gyermekkorom, Alcsút az a hely számomra, ahol nevét is, virágát is mindennek tudom, mégis azt mondanám, hogy Felcsút az otthonom, szinte minden időmet itt töltöm, ismerem már mindenkit. Úgy érzem, befogadtak az emberek, hálás vagyok nekik, hogy a sok áruház közepette még mindig bejönnek a kisboltba. Hogy miért, magam sem tudom, de szeretném azt gondolni, hogy azért, mert jól csinálunk valamit. Bár bevallom, egyre nehezebb a konkurenciával megküzdeni, egyéni vállalkozóként az ember túl kicsi ahhoz, hogy a multikkal lépést tudjon tartani.” „Próbálunk másképp működni, nem egyszerűen a vásárlás helyszíne lenni, hanem közösségi pont, ahová szívesen megy az ember, mert ismerősként köszöntik – mondja Miklós felesége, Papinóth Judit, aki épp a boltnak köszönhetően ismerkedett meg a férjével. – Mi tudjuk, hogy melyik néni járt épp orvosnál, vagy melyik kismama fog nemsokára szülni. Sok mindenben valóban nem tudjuk felvenni a multikkal a versenyt, ám azt hiszem, ez a személyesség, közvetlenség az, amiben viszont ők nem tudnak bennünket utolérni.”

„Az ars poeticám, hogy úgy termeljünk hasznat, hogy közben ne csak az eladó, de a vevő is jól járjon – folytatja Miklós. – Valósággal rosszul érzem magam, ha nem reális áron adok valamit. Nem szeretném a vevőt a multikra jellemző trükkökkel becsalogatni, s aztán esetleg becsapni. Igazából nem kell, hogy a kisbolt a nagybevásárlások színtere legyen, elég, ha azt tudjuk, hogy a vásárlók a hipermarketekben mit felejtene el megvenni. Ebben szeretnénk a segítségükre lenni. Ugyanakkor nem titok, hogy rendkívül nehéz ebben a multik uralta világban kisboltként fennmaradni. A legnagyobb kihívás az, hogy honnan tudunk árut beszerezni, merthogy a nagykeresek lassanként eltűnnek, s a beszerzési források köre egyre szűkül. Úgy tűnik, ez lesz a veszteség. Ám annak érdekében, hogy minél tovább megmaradhassunk, s kiszolgálhassuk a vásárlóink igényeit, megteszünk mindent. Egy percre sem állunk meg.” „Az a célunk, hogy az, amit csinálunk, jó legyen, és más is örömet leljen benne – teszi hozzá Judit. – Számunkra ez a kisbolt igazi szenvedély. Igyekszünk úgy feltölteni, hogy mindenki megtalálja azt, amit keres. Ha netán valami olyat szeretne egy vevő, ami épp nincsen, akkor addig megyünk utána, amíg be nem szerezzük. A Miki-bolt komoly csapatmunka eredménye. Hálásak vagyunk a munkatársainknak, ők is a csapatunk részei, ahogyan a vásárlóink is – hisszük, hogy csak együtt működhet!”

Tisztelt Páciensek!

Megkérjük Önöket, hogy állandó jelleggel szedett gyógyszereik felírását idejében jelezzék a rendelő felé, lehetőség szerint 4-5 nappal azelőtt, hogy azok teljesen elfogynának!

Ne számolják ki az utolsó szemig, mert adminisztratív / technikai okokból kifolyólag bármikor előfordulhat, hogy nem tudjuk azonnal, a jelzett napon felírni Önöknek.

Kedves Betegeink!

Tisztelettel megkérjük Önöket, hogy a korábban közzétett 20-as telefonszámon NE hívják a felcsúti rendelőt, mert az az asszisztens magántelefonszáma!

Jelenleg élő telefonszámok, melyeket rendelési időben hívhatnak:

06/22/594-072

06/30/876-8145

Amennyiben nem vesszük fel azonnal, szíves türelmüket kérjük, mert épp rendelés vagy oltás(szervezés) zajlik.

Tisztelt Kisgyermekes Szülők!

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy gyermekeiket betegség esetén Dr. Varga László gyermekorvoshoz tudják elvinni, aki

**kedden 13 órától 15 óráig és
csütörtökön 14 órától 16 óráig**

tart rendelést településünkön a Tamácssy-Margalit-kúria épületében.

Telefonszáma: 06/20/395-5555

Felcsúti és alcsútdobozai lakcímmel rendelkező gyermekeknek az ellátás ingyenes. A hét többi napjain Csákváron, Lovasberényben és Vereben elérhető a doktor úr.

A Faluház háziorvosi rendelőjében hétfőtől csütörtökig helyettesítő két orvos felnőttpraxissal rendelkezik, így hozzájuk csak nagyon indokolt esetben érkezzenek.

Megértésüket köszönjük!

A felcsúti rendelő dolgozói

Jó egészséget kívánunk Mindenkinek!

A játék erejével

A Puskás Akadémia FC játékosai valóra váltották egy beteg gyermek álmát

Nagy Enikő
Fotó: Döme László Balázs

Az ember elkezd valami jót tenni, egyszer csak azt veszi észre, hogy egyre többen odaállnak mellé. Így történt ez a Puskás Akadémia első számú csapatának játékosaival is. Szolnoki Rolandék – amellet, hogy klubtörténelmet írtak, s először lettek ezüstérmesek az első osztályú labdarúgó-bajnokságban – nem csupán óvodásainkat lepték meg igazi focimezekkel, de a Ments Életet Alapítvány kezdeményezéséhez csatlakozva egy súlyos beteg kislány álmát is valóra váltották. A hemofiliával küzdő hétéves Andris arra vágyott, hogy legyen a kertjükben egy kis játszótér, amelyet a testvéreivel együtt ő is használhat. A Puskás Akadémia FC játékosai összefogtak, megvásárolták, a Pancho Aréna parkolójában teherautóra pakolták, s Füzesabony felé útjára indították Andris „álmát”, az összeszerelhető játszóparkot. „Gyógyulj meg, Andris!” – üzenték a kislánynak, remélve, hogy az „álmaváráslással” sikerült egy kis örömet csempészni Andris sokszor nehézségekkel teli hétköznapijaiba. S ki tudja, a játék ereje idővel talán még fordulatot is hozhat a kis hős állapotában ...

Muskátli Felcsúton – a kezdetektől napjainkig

Az alcsúti Fekete Imre barátunk évekkal ezelőtt a következőt fogalmazta meg a kertészetben: amikor a felcsúti oszlopokon fent vannak a muskátlik, akkor biztos, hogy nemsokára itt a jó idő, és megérkezik a napsütés. Az alábbiakban az „oszlopos” muskátli immár évtizedes történetét foglaljuk össze.

2011-ben az önkormányzat és magánszemélyek adományának köszönhetően helyeztük ki először az oszlopokra a tartókat (az utóbbi két évben a muskátlikat teljes egészében támogatásból helyezhetjük ki). A növényeket Kocson, az Ányos Kertészetben szerezzük be. Február végén ültetik be az apró oltványokat a fertőtlenített kaspókba, majd üvegházakban nevelik őket a szakemberek. A kihelyezés az időjárási előrejelzésnek megfelelően általában április végén vagy május elején történik. A növényeket speciális táppal dúsított talajkeverékbe ültetjük, nedvességmegtartó réteg kialakításával. A kaspó mérete alapján három duplatöves piros futómuskátli-oltványt ültetünk be. Komoly kihívást jelentett a kertészeti árudának a muskátlikról való egész éves gondoskodás – ilyen feladatot még nem végeztünk. Ám a kezdeti két-három éves tanulási időszak után mára gyakorlottá váltunk a fenntartásban.

Az éves muskátligondozást kertészetünk szakemberei végzik, ám az, hogy a növények községünk tereit, utcáit díszíthetik, igazi összefogás eredménye, hiszen a Puskás Akadémiától magánszemélyeken át az Önkormányzatig szinte mindenki részt vesz benne. Az időjárás függvényében kétnaponta öntözzük a virágokat – és bizony ám, akár eső után is öntözni kell őket, mert a kifejtett növény nem nagyon tud beázni, levelei olyan szorosan zárnak, hogy levezetik a kaspókról az esővizet. Ám ha megszárad az ültetési közeg, a muskátli többé nem veszi fel a megfelelő mértékben a nedvességet, ezáltal a gyökérzónát veszteség éri. Ezután a legyengült növényt muskátlivész és számos más betegség támadja meg, melynek következtében a muskátli kiszárad. Nagyon fontos a folyamatos tápanyag-utánpótlás, a növények muskátlitápanyagot kapnak. Tulajdonképpen az egész fenntartás a rendszerességen alapul. Látjuk az elmúlt évek tapasztalatai alapján, hogy ha valamely fázissal megkésünk, a növényünk nem pompázik egész évben. Ám a rendszeres munka eredményeképpen akár november végéig díszítheti településünket a muskátli.

Az első években „csak” a villanyoszlopokra helyeztük el a növényeket, ám az elmúlt négy-öt évben már további húsz gúlát állítottunk fel, tavaly pedig – egy újabb összefogásnak köszönhetően – a Bicske felől a faluba beérkezőket már a kerítésekre elhelyezett kaspókban is muskátlik várják. A számok tükrében: a 103 villanyoszlopon 309, a 20 gúlán 280, a kerítéseken 88 kaspó kapott helyet. A kertészet oszlopain elhelyezett növényekkel együtt összesen több mint 700 kaspóban mintegy 2100 duplatöves muskátli díszíti hát településünket. Kérünk mindenkit, hogy jó gazda módjára vigyázzon velünk együtt a növényekre, hiszen sokunk lelkes munkája az, hogy egész évben jó érzés legyen a szép, virágzó felcsúti utcákon végigmenni.

*Kertészeti Áruda
Fotó: Nagy Enikő*

Kertész Róbert vegán Ironman rovata Tofurántotta

Ezúttal rovatunk vezetője, a Vegán életek című kötet szerzője, a kétszeres vegán Ironman, Kertész Róbert ajánlja egyik kedvenc receptjét, amely a tofu, avagy a szójababsajt elkészítésének egyszerű és ötletes módját mutatja meg nekünk. A távol-keleti konyha „alapdarabja”, a tofu telis-teli van fehérjével, vitaminokkal, ásványi anyagokkal és nyomelemekkel, a húsfogyasztás egyik legkiválóbb alternatívája. A sajthoz hasonlóan készül: a szójababból nyert szójatejet erjesztik, majd tömbbé préselik. Natúr íze semleges. Felhasználhatjuk szeletelve, párolva, pácolva, pirítva, sütvé, grillezve, kirántva – na és persze úgy is, ahogy a vegán Ironman most elárulja nekünk!

Hozzávalók (2 személyre):

1 tömb kemény tofu (kb. 200 g)

1 nagy fej vöröshagyma

2-3 gerezd fokhagyma

fűszerek ízlés szerint (só, bors, oregánó, bazsalikom, majoránna)

1 kiskanál kurkuma

1-2 db paradicsom

1 db paprika

1 nagy marék spenótlevél

Tipp: Adhatunk hozzá gombát, sörélesztőpelyhet, fekete sőt (ez eredeti rántottaízt ad)!

Elkészítés:

A vöröshagymát apróra vágjuk, majd serpenyőbe tesszük, hozzáadunk annyi vizet, hogy bőven ellepje, majd megdinszteljük. Utána hozzáadjuk a közepesre vágott fokhagymát, az ízlés szerinti fűszereket, valamint a kurkumát, majd alaposan összekeverjük. A villával apróra tört tofut belekeverjük, és hozzáadunk egy kevés vizet, ha úgy látjuk, hogy túl száraz. Hozzáadjuk a kiválasztott zöldségeket, például a kockára vágott kápiapaprikát, és néhány percig főzzük. A rántotta tetejére helyezzük a karikára vágott paradicsomszeleteket, az egész spenótleveleket, és egy kicsit megsózzuk. Fedő alatt, alacsony lángon 4-5 percig melegítjük, amíg teljesen összeesik a spenótlevél. Jó étvágyat!

Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyont rám eső részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedte mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyont, mert kicsapongó életet élt. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki. Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzatok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Hozzatok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.

(Lk 15,11–24)

Elveszett és megtaláltatott

Rózsa Dávid

Mit jelent a megtérés? Sokan úgy képzelik el a megtérést és egyáltalán, az egész keresztyénséget, mint ami egyszerűen arról szól, hogy igazodj egy adott rendhez: tedd meg, amit kell, és kerüld el azt, amit tilosnak ír elő. Mintha a megtérés bizonyos szabályok megtartásáról szólna, egy adott életformába való beilleszkedésről. Mintha nekünk kellene tennünk valamit – legyen szó bizonyos dolgok megtételéről és más dolgok elhagyásáról. Pedig a fenti ígérés, a tékozló fiú példázata pont az ellenkezőjéről számol be.

Egyrészt ugyanis rámutat arra, hogy a megtérés, az, amikor megszólít Isten, nincs időhöz vagy épp módhoz kötve. Isten szabad arra, hogy úgy és akkor szólítson meg, amikor akar. Egyedül az Ő szuverén akaratából dönthet arról, hogy miként szólít meg. Sok vita volt arról, hogy vajon a példázatban miért tér haza a tékozló fiú – mert belátta bűneit, vagy egyszerűen csak éhes volt. Hiszem azonban, hogy pont ez az üzenet – nem a megszólítás oka vagy módja fontos! Szabad Isten arra a szeretetében, hogy ott szólítson meg, ahol akar. Megszólíthat akkor, amikor élünk legnehezebb időszakán megyünk keresztül, legyen az betegség, anyagi vagy épp családi probléma. Ugyanígy megszólíthat kegyelmével akkor is, amikor minden jól megy, és talán semmiről nincs gondunk. Megszólíthat a templomban, hosszas prédikációval, és megszólíthat félszóval, egy baráton keresztül. Megszólíthat hirtelen, villámcapásszerűen, és megszólíthat egy egész életnyi templomba járás után is. Nem kell ezt keretek közé szorítanunk – övé a döntés!

A második dolog pedig magáról a megtérésről számol be. Az ugyanis egy kapcsolat visszaállítása. Ez az, ami tulajdonképpen a példázatban is történik. A fiú hazatér, az apa pedig az elfogadásával, azzal, hogy örül a fia visszatérének, visszaállítja közöttük a kapcsolatot: gyűrűt húz az ujjára, felruházza, ünnepet rendez – mind-mind olyan dolog, amellyel kifejezi, hogy aki visszajött, az az ő fia! Ahogyan mondja is: „ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott”. A bűnbocsánat tehát tulajdonképpen akkor történik meg, amikor az atya és a fiú kapcsolata visszaáll. Mennyire kifejezi az atya szeretetét az, hogy nem várja meg a fia bocsánatkérését, hanem amint meglátja, azonnal fut elébe. Ennyire szerette a példázatban az atya a fiát, és hihetjük, hogy bennünket is legalább ennyire szeret a mi Mennyei Atyánk. Mennyire szembe megy ez azzal az elképzeléssel, miszerint a megtérés valamiféle

emberi cselekedethez van kötve. Pont az ellenkezője. Nem azáltal áll vissza a kapcsolat, amit teszünk, hanem amit Isten tett értünk. Ami pedig ezután következik, az mind csak hálából fakadhat. Mert Isten a kapcsolatot akarja visszaállítani – akár először találkoznak vele, akár újra és újra. Akár egy nagyon hosszú életút után térünk vissza az atyai házhoz, akár periodikus, újra és újra visszatérésekről van szó.

A megtérést tehát nem szoríthatjuk sem annak módja, sem annak ideje szerinti keretekbe – egyedül Isten határozza meg a formáját és a helyét. Nem is köthetjük cselekedetekhez, hiszen mindig az Istennel való kapcsolat visszaállításán van a hangsúly, a tettek már csak ebből a kialakult és megélt kapcsolatból szülehetnek. Adjunk hát helyet az életünkben – akár a kapcsolat kialakulásához, akár az erősödéséhez.

Tudta-e, hogy...

1995 májusának

utolsó hétvégéjén a nyáriasan meleg időben megrendezett gyermeknapon talán a falu összes gyermeke részt vett. A szervezésben közreműködtek a pedagógusok, a hivatali dolgozók, az apukák, az anyukák is. A számtalan program között volt zsákban futás, kötélhúzás, palacsintaevő verseny, kézműves foglalkozás, kempobemutató, pónifogat-kocsikázás vagy éppen iszapbirkózás. A részt vevő gyermekek ma már komoly felnőttek, családanyák és családapák. A grimaszverseny győzteséről készült fényképet nem merem bemutatni, mert a felvétel alkalmas lehet „a nyugalom megzavarására”.

Noll Zoltán

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester május hónap legalább hetven esztendőit megélt születésnapjait is köszöntötte.

Harangozó Ferencné a 82., Treuer Tibor a 74., Kalmár Jánosné a 84., Fogarasi Józsefné a 96., R. Dobozi Gábor Dánielné a 76., Halmi Istvánné a 81., dr. Németh Gábor József a 72., Rohonczi Józsefné a 71., Nagy Tiborné a 79., Monostori Andrásné a 76., Simon Istvánné a 72., Nagy Jánosné pedig a 88. születésnapját ünnepelte.

Isten hozta!

Az elmúlt hónapokban újabb kis jövevények érkeztek közösségünkbe.

Tolnai Ramóna – Tolnainé Szigeti Kitti és Tolnai János kislánya – március 25-én,

Süttő Boglárka – Süttő Erika és Süttő Attila kislánya – március 27-én,

Tóth Lilibell –Tóthné Szabó Judit és Tóth Sándor kislánya – március 31-én,

Kozma Gréta – Bencze Anita és Kozma Ferenc kislánya – április 12-én született meg.

A Felcsút SE históriája

Önnek is vannak régi történetei? Netán a Felcsút SE valamely korszakából származó ereklyéi? Ha Ön is őriz olyan históriát, emléket, relikviát, amely hajdani sportegyesületünkhöz kötődik, kérjük, ossza meg velünk!

Egy nagyszabású kötet készül éppen, amely a régi idők felcsúti fociját hivatott bemutatni. Ön is ennek a kiadványnak lehet „társszerzője” emlékeivel.

Várjuk mindazok jelentkezését, akik szívesen mesélnének a Felcsút SE történetéről, amikor a szurkolók a labdarúgók gázsijaként maguk dobták össze a Bambira valót, s amikor a csapat még ponyvás IFA-val járt idegenbe játszani.

Aki elmondaná történeteit, vagy megmutatná ereklyéit, Oláh Jánost a 06 20 425 2417-es telefonszámon vagy Szabó Pétert a 06 20 558 1110-s telefonszámon keresheti.

Köszönjük, hogy mesél nekünk!

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm + 5-5 mm kifutó

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és erősáram tervezése, kivitelezése

Hungaro Petrol Kft.

Üzemanyagok, kenőanyagok, autófelszerelések, kávé, üdítő széles választékával várja Önt **mindennap 5.30-tól 20.30-ig a felcsúti benzinkút!**
8086 Felcsút, Fő u. 220.
Tel.: 22-594-064

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:
• sertéshús • baromfi • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát és édes almalét egy helyről a termelőtől, Felcsút Szűnyogpusztán a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

Kedves Kalandor!
Szeretettel várunk az Alcsútdoboz Kalandparkba!

Ha ezt a kupont kivágod és magaddal hozod, **50% kedvezményt** adunk a belépőd árából!

Ez a kupon más kedvezménnyel nem összevonható!
A nyitástól 2021.07.18-ig érvényes!

alcsutikalandpark
www.alcsutikalandpark.hu
+36 20 387 4613

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett.

Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

GONDOS TŰZÉP
Alcsútdoboz, Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is felveszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750